

Evangelí del 22 de desembre: una empremta d'amor diví

“El Totpoderós obra en mi meravelles”. La vida de Maria ens parla també del viatge de la nostra vida. Déu ens crida a deixar-hi una empremta d'amor diví, una empremta que marqui la història: la nostra i la de molts altres.

Evangelí (Lc 1, 46-56)

Maria digué:

—La meva ànima magnifica el
Senyor,

el meu esperit celebra Déu que em
salva,

perquè ha mirat la petitesa de la seva
serventa;

des d'ara totes les generacions em
diran benaurada,

perquè el Totpoderós obra en mi
meravelles;

el seu nom és sant,

i l'amor que té als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.

Les obres del seu braç són potents:

dispersa els homes de cor altiu,

derroca els poderosos del soli

i exalta els humils;

omple de béns els pobres,

i els rics se'n tornen sense res.

Ha protegit Israel, el seu servent,

com havia promès als nostres pares;

s'ha recordat del seu amor a
Abraham

i a la seva descendència per sempre.

Maria es va quedar uns tres mesos
amb ella, i després se'n tornà a casa
seva.

.....

Comentari

Maria es preguntaria força vegades
per què ella era diferent dels altres.
Diferent dels familiars, les amigues,
els veïns. En les seves converses amb
els uns i els altres veuria l'egoisme
dels cors, la vanitat de les paraules,

la rancúnia dels judicis crítics, la mandra de les feines i cures. I es preguntaria per què ella no era així.

Quan l'àngel Gabriel li parla de com Déu l'ha somiada, l'ha creada, s'hi ha enamorat, tot adquireix sentit, una llum nova.

El cant que anomenem *Magnificat* és el fruit de la seva pregària durant els dies de viatge de Natzaret fins a la casa de Zacaries i Elisabet. Del seu diàleg pausat i agraït amb Déu Pare.

Maria s'adona de la grandesa: ésser l'estimada de Déu. Des de sempre i per sempre estimada per Déu. Tota la seva vida va consistir a no posar-se a si mateixa al centre, sinó a deixar espai a Déu, a qui troba en la pregària i en el servei als qui té al voltant.

Maria és gran no perquè hagi fet coses grans per si mateixa, sinó perquè ha estat disponible perquè

Déu actúes, perquè s'ha deixat tocar per Déu, perquè se sap estimada incondicionalment per Déu. La vida de Maria és així 'revolucionària'. No es mira a si mateixa, sinó a Déu i, a través de Déu, als altres.

Com assenyalava en 2017 el Papa Francesc, “Les meravelles que el Totpoderós ha fet en la vida de Maria ens parlen també del viatge de la nostra vida, que no és un deambular sense sentit, sinó un pelegrinatge que, malgrat les incerteses i sofriments, troba en Déu la plenitud”[1].

Tots nosaltres som també estimats per Déu des de sempre. Quan Déu es fixa en nosaltres, veu l'amor amb què Ell ens ha creat. Mira més enllà de les nostres fragilitats i misèries. Vol purificar-nos, encendre'ns, que no perdem de vista el seu esguard.

Ell està mirant tot allò que podem donar, tot l'amor que som capaços

d'oferir. Ens crida a deixar una empremta d'amor diví a la vida, una empremta que marqui la història: la nostra i la de molts altres.

[1]Francesc, *Missatge per a la 32a Jornada Mundial de la Joventut*, 27 de febrer del 2017.

Luis Cruz // Lex Ukr - Getty Images

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-22-de-desembre-una-empremta-damor-divi/> (16/03/2026)